

så der pr. automatik skal sendes 50, 100 eller 150 statsinstitutioner ud, uden at man i øvrigt i det væsentlige tænker sig om. Jeg tror ikke, at det er det, der er meningen. Jeg tror ikke, at det er det, der tanken bag.

Det, der er hele tanken bag, er, at man løbende i en helhed har det med i sine overvejelser hver eneste gang, fordi vi også har en tendens til i den statslige aktivitet i effektivitetens navn – selv en socialdemokratisk ledet regering har brugt nyliberalistiske modeller af den fineste form til styringen, til effektiviteten – at sige til styrelse og styrelsesgrene og andet: Er du guds søn, så hjælp dig selv til at komme derudaf, effektivisere, sørg for osv. Man har manglet en overordnet koordinering af, hvad man har foretaget sig på en række områder. Det er der en række eksempler på; det kan jeg komme tilbage til senere.

Det, der er det vigtige i denne her sammenhæng, er, at man tænker sig om. Det, der er det vigtige, er, at man ikke når ud i den der vanvittige diskussion om, hvorvidt vi skal dividere Det Kongelige Teater med 24 og så fordele det ud over landet, for det eneste, vi bliver af det, er fattigere.

Et samfund skal have en hovedstad. Et samfund uden en hovedstad er ikke noget samfund. Men derfor behøver man jo ikke, fordi noget ligger et sted, at lave en automatik af statslig knop-skydning, som siger, at vi er vant til at være her, vi kender hinanden osv., og så kan vi lige så godt hænge det næste på her også. Altså det, at man hver eneste gang har en fast procedure, når det gælder, hvordan vi gør tingene, når vi udvider.

Skal vi så indskrænke, og skal det så være de dele af en institution, som både kan være to, tre og fire steder? Skal det være dem, der er mest centrale, der skal bevares, eller skal vi vælge at lade en af dem, der er knapt så central, være den, der skal være tilbage? For indgrebet i et lille snævert samfund med en kultur, med en udvikling, som er bygget på den specielle funktion, bryder totalt sammen, hvis den flyttes, og socialhjælp fra Erhvervsfremme Styrelsen med nok så mange penge er ikke i stand til at redde situationen bagefter, når det er sket, netop fordi det er så dybt indgroet i et bestemt hjørne, at man tager den dominobrik, der gør, at stedet rent faktisk ikke har nogen overlevelseskraft længere.

Jeg siger ikke, at man ikke skal nedlægge noget. Jeg siger bare, at det, at man har det med og overvejer det meget seriøst, hver gang man fore-

tager sig noget, vel i virkeligheden er det, vi ønsker.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Først tak til Kristeligt Folkeparti for forespørgslen.

Indledningsvis skal det slås fast, at selv i et lille land som Danmark er der store kommunale forskelle i arbejdsløsheden. Selv mellem to nabokommuner kan der være stor forskel i arbejdsløsheden, på trods af at arbejdskraften kan pendle fra en kommune til en anden. Det viser bl.a. en anden AKF-undersøgelse. Det hænger sammen med, at arbejdsløsheden blandt en kommunes borgere ikke kun er bestemt af det lokale erhvervsliv og dermed af behovet for arbejdskraft, men også af kvalifikationer og andre karakteristika for de borgere, der bor i kommunen.

I mange områder af landet er der tale om en betydelig boligmæssig opsplitning, således at personer med høje indkomster og dermed gode arbejdsmæssige kvalifikationer ofte bor i de kommuner, hvor der er attraktive boliger og naturområder. Det er mindre afgørende, om der er arbejdspladser i de pågældende kommuner, hvis ellers arbejdspladserne findes i andre kommuner inden for rimelig transporttid, og det er jo meget individuelt, hvor nogle gerne bruger to timer om dagen.

Der er således ikke en entydig sammenhæng mellem antallet af personer på overførselsindkomst og antallet af arbejdspladser i en kommune. Den enkelte persons kvalifikationer og egen skaber i øvrigt har en veldokumenteret betydning for risikoen for at blive arbejdsløs. Min pointe er, at antallet af arbejdspladser i en kommune eller i en region ikke i sig selv er en garanti for en økonomisk vækst i en kommune eller i en region.

København er et godt eksempel på en kommune med mange arbejdspladser, også mange statslige arbejdspladser. Her er et stort arbejdspladsoverskud i forhold til københavnernes i den arbejdsduelige alder, men alligevel hører Københavns Kommune til blandt de socioøkonomisk dårligst stillede kommuner i Danmark. Samtidig pendler mere end 100.000 hver dag ind og ud over kommunegrænsen for at arbejde, og de kommer fra hele Sjælland, efterhånden også fra Fyn og fra Sydhavsøerne.

Det Radikale Venstre prioriterer ligesom Folkeetingets øvrige partier hensynet til en ligelig regional udvikling i Danmark højt, men det er